

Dinin ulaşması kişiye sorumluluk olarak yeter

Zonguldak'tan Hasan Hüseyin Çelebi: “Bir kişi İslâm'dan başka her ne çeşit bir dine mensup olsa, hak dinini bulamazsa, bu kişi Cennete mi gider, Cehenneme mi?”

Allah zâlim değildir; hiç kimseye zulmetmez. Allah âdildir, herkese her işinde her zaman adâletle hükmeder. Allah kullarıyla ya adâletle, ya da rahmet ve mağfiretle muâmele buyurur. Allah'ın rahmeti gazabını geçmiştir. Eğer gazap edecekse, bu yine adâlet içinde cereyan eder.

Her nimet, nimet değeri oranında şükür ister. Müslüman bir çevrede yetişen ve İslâmiyet gibi bir büyük nimete eren bizler Müslümanlığı bilmek, yaşamak, başkasına bildirmek ve iyi örnek olmakla mükellefiz. Her Müslüman elinden geldiği kadar kendi çevresinden sorumludur. Hıristiyanlarla veya başka din mensuplarıyla birlikte yaşayan Müslümanlar da bu sorumluluklarının bilincinde olmalıdırlar.

Hıristiyan bir çevrede doğup büyüyen ve kendisine İslâmiyet tebliğ edilmeyen birisi ise ilk etapta Allah'a bir olarak inanmak ve Hazret-i Muhammed'in (asm) Peygamberliğini inkâr etmemekle mükelleftir. Başlangıçta bu îman onu kurtarır. Ancak İslâmiyet'i öğrenebilecek imkân ve fırsatları elde ettikçe îman ve irfanını genişletmek, bilgisini artırmak ve dîn-i mübînî yaşamakla o da mükellef olur.

Kur'ân'da ehl-i kitabın müşriklerle bir tutulmayarak, hiç olmazsa iffetli kadınlarının, yemeklerinin ve kestikleri hayvanların helâl kılınması¹, Kur'ân'ın bu zümreye karşı hususi bir yakınlık duyduğunun ve şefkat gösterdiğinin tescilidir.

Hıristiyanların; geçmişte her ne kadar Allah'ın sıfatlarını yanlış tanımış ve yanlış inanmış olsalar da, günümüzde eski bâtil inançlarından her geçen gün biraz daha uzaklaşarak “Tevhid İnancına” yaklaştıkları, hattâ çok yerlerde “Tevhid İnancına” ulaştıklarını şükranla görmek mümkün. Geçmişin kini, husûmeti ve düşmanlığı da günümüzde yerini dinsizliğe karşı “Ehl-i Kitap” olmanın verdiği dînî bir duyarlılık ile ittifak ve yakınlaşmaya bıraktığını dikkatimizden uzak tutmamalıyız. Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin (ra) ifâde buyurduğu gibi eğer Müslüman olarak İslâm

ahlâkını kemaliyle yaşayıp, îmânî olgunluğu fiillerimizle gösterebilirsek, Hıristiyanların ve sâir din mensuplarının cemaatlerle İslâmiyet'e girmeye² taraftar olabileceklerini aklımızdan çıkarmamalıyız.

İslâmiyet Allah katında en makbul, en son ve en mükemmel dindir. Hiç şüphesiz İslâmiyet'in bu vasfını bilen ve Hazret-i Muhammed'in (asm) son Peygamber olduğunu bildiği halde kabul etmeyen ve yüz çeviren birisinin, Allah'ın bir olduğuna îman etse de, bu îmanın kendisini kurtaracağını söyleyemeyiz. Bu durum necat sebebi olan Tevhîd'i ifade edemez. Ancak Üstad Bedüzzaman'ın (ra) ifâdesiyle "adem-i kabul başkadır; kabul-ü adem başkadır." Bilmeyenlerin ve kasıtsız bulunanların durumu bunlardan farklıdır. Yani kendisine Son Peygamber'in (asm) tebliği yapılmamış, Allah'ın son dîni ulaştırılmamış, câhil kalmış, kalbinde son dîn ve son Peygambere (asm) karşı her hangi bir kin, kasıt, inat, garaz ve olumsuz tavır bulunmayan; bununla beraber Allah'ın var ve bir olduğunu tasdik eden kişilerin ehl-i necat olduğunu ve Allah dilerse Cennet'e girebileceklerini söylemek mümkündür.³ Neticede Cennetin kapıları onlar için de açıktır.

Çocuklara gelince; ergenlik çağına ulaşmadan ölen çocukların—kâfir çocukları da dâhil—ehl-i necat olduğunu Bedüzzaman ifade eder.⁴

Dipnotlar:

- 1- Mâide Sûresi, 5/5
- 2- Hutbe-i Şâmiye, s. 20
- 3- Mektûbât, s. 322
- 4- Emirdağ Lâhikası, s. 38, 306.